

kassen, skjøndt den i dette Forhold er en Sparekasse for Bestillingsmændene, dog ikke forrenter de indsatte Penge paa samme Maade som de almindelige Sparekasser, idet Forrentningen ikke begynder fra den Dag, Pengene indskydes, men derimod først fra den 15de i den sidste Maaned af hvert Kvartal. Deraf følger, at hvad man indskyder den 1ste Januar, forrentes først efter 2½ Maanedes Forløb; hvad man indskyder den 1ste Februar, først efter 1½ Maanedes Forløb, og hvad man indskyder den 1ste Marts, først efter ½ Maanedes Forløb, eller med andre Ord: de Lønningsafdrag, der indskydes i eet Kvartal, blive delvis ikke forrentede i 4½ Maaned, og de Lønningsafdrag, der indskydes i eet Aar, blive delvis ikke forrentede i 18 Maaned. I 18 Maaned, kan man sige, er der et Lønningsafdrag, der ingen Rente nyder, eller hvad der er det Samme, 1½, der ikke nyder Rente i 1 Aar, det vil sige, at omtrent 1/8 af hele Afdraget for det løbende Aar ikke bliver forrentet. Naar man undersøger, hvilket Tab Bestillingsmændene have haft ved denne Maade at nyde Rente paa, udgjør det 70 Rb., og det er altsaa i Virkeligheden saa langt fra, at Statskassen har tabt 26 Rb., at den tværtimod har vundet henved 44 Rb. Denne Foranstaltning er hverken slet for at berøve Bestillingsmændene Noget og heller ikke for at skaffe dem Tilskud, men alene af Hensigtsmæssighedshensyn, og navnlig fordi man allerede ved Regulativet af 19de November 1870, hvor Tælen er om Indeholdelsen af Indskud i Livsforsikringsanstalten, havde oprettet fire Terminer. Det er altsaa Udvalgets Naab, at man ikke oftere skal komme tilbage til denne Sag, som viser sig i sig selv at være ubetydelig, fra hvilken Side den end ses.

Under Indenrigsministeriet har Statsrevisionen gjort opmærksom paa, at der mangler specificeret Opgjørelse af de Kontorudgifter, som Dverveinspektøren og hans Assistent have haft, og Statsrevisionen har ment, at efter Lovgivningen burde en saadan Oversigt være indgiven. Udvalget kan imidlertid ikke se rettere end, at naar der i Lov af 26de Marts 1870 § 8 er bestemt, at der aarlig skal indgives Oversigt over den Kontorholdsgjørelse, som en Embedsmand har nydt af Statskassen, da er det navnlig slet for at give den lovgivende Magt Leilighed til ved den femaarige Revision at se, hvorledes Udgifterne have stillet sig; men dette passer ikke paa det heromhandlede Forhold. Der er jo nemlig ved Loven af 21de Juni 1867 om Bestyrelsen af Veivæsenet, § 16, bestemt en rund Sum, der oprindeligt var 4,500 Rb. aarlig, til Bestribelsen af disse Udgifter. Udvalget kan nu ikke se Andet, end at Ministeriet er berettiget til at give Dverveinspektøren f. Ex. 1200 Rb. i Honorar og ingen Kontorholdsgjørelse, eller give hvilken som helst Sum, som efter Ministeriets bedste Skjøn maatte passe for disse to Poster. Hvis man maatte vilde bemærke, at i

Loven af 1867 er der givet 4,500 Rb. paa 5 Aar, saa staaer det ikke i nogen som helst Forbindelse med en Revision af Kontorholdsgjørelser, thi det er blot for foreløbig at se, hvormeget der gik til i de 5 Aar. Efter denne Tids Udløb ønskede Ministeren en ny Bevilling, som imidlertid blev nedsat til 4,000 Rb., og det er dette Beløb, som efter Bevillingens Ordlyd er „stillet til hans Naadighed“, for at bestride Udgifterne ved Inspektionen af vort Veivæsen.

Under Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet er der en mindre væsentlig Bemærkning om det kongelige Theater. Navnlig har Udvalget tilladt sig at tro, at der i Statsrevisionens Betænkning var brugt en vel stærk Betegnelse med Hensyn til en Udadelse i Regnskabsoversigten, idet nemlig Summen findes i Hovedbogen; men jeg skal ikke dvæle længere herved, da der jo kun er ringe Udsigt til, at der i en længere Fremtid vil fremtræde en Kapitalkonto paa det kongelige Theaters Budget. — Med Hensyn til „Midlertidige Understøttelser og Rejsudgifter“ har Statsrevisionen forlangt Oplysning om, i hvilket Diemed de enkelte Beløb ere blevne tilstaaede. De Herrer ville se, at vi med Hensyn til disse Beløb have gennemløbet en Cirkel. For længere Tid siden blev det i det andet Thing meget stærkt urgeret, at man ikke skulde blande sig i, om Kunstnere eller Kunstnerinder skulde have Vandreiser hist eller her, man fandt det langt bedre at give Ministeren en rund Sum og overlade til Administrationens Skjøn at fordele denne Sum mellem de forskjellige Videnskabsmænd og Kunstnere eller Kunstnerinder, som der var Tale om at give disse Understøttelser. Da der imidlertid var gaaet nogen Tid, eller rettere allerede i det efterfølgende Aar, ønskede man at vide, hvem der havde faaet disse Understøttelser, man var ikke tilfreds med den administrative Revisions Gjennemsyn af denne Sag, og nu ere vi komne til, at Statsrevisionen endog har anset det for nødvendigt, at der fremkom Oplysninger om, i hvilke Diemed Understøttelserne vare givne, om den eller den bestemte Mand reiste i det eller det Fag og saa fremdeles. De Herrer ville se, at, naar man først er berettiget — og jeg skal slet ikke benægte Berettigelsen, jeg lader det ganske staa hen — til at undersøge de Diemed, hvori Understøttelserne ere givne, saa maa man jo ogsaa være berettiget til at kritisere dem; men, naar man er det, vil man se, at der kun er et ganske lille Skridt til at forlange selv at votere Understøttelserne. — Det gjør mig ganske ondt, at jeg et Dieblik maa berøve den grønlandske Mission, der jo som en Art Gjenfærd gaar gjennem Statsrevisionens Betænkninger. Udvalget er Statsrevisionen meget taknemlig for, at den har gjort yderligere Skridt om nu muligt at bringe det dertil, at der kunde komme til at foreligge Regnskaber for Statsrevisionen, det være af ældre eller yngre Dato, for den Tid, man nu